

Een droevig verhaal

HET GEELACHTIGE SCHIJNSEL van de straatlantaarn lichtte op in de zwarte, glazen leegte van het raam. Het was zes uur 's avonds. Ouen keek ernaar en zuchtte. Hij schoot maar niet op met het bouwen van zijn woorderval.

Hij had een hekel aan ramen zonder gordijnen; maar gordijnen haatte hij nog meer, en hij vervloekte de routineuze architectuur van gebouwen die voor menselijke bewoning zijn bestemd en die al sinds mensenheugenis worden voorzien van gaten. Met tegenzin zette hij zich weer aan zijn werk; hij moest opschieten met het afstellen van de losse tanden van de ontbinder, die zinnen opsplijste in woorden, die je er vervolgens uit kon halen. Hij had het haast opzettelijk extra moeilijk gemaakt door voegwoorden niet als echte woorden te beschouwen; omdat hij ze te droog vond, misgunde hij ze een hogere status en verzamelde ze in trillende sorteerdozen waar alle punten, komma's en andere interpunctietekens werden bewaard voordat ze eruit werden gefilterd. Een afgezaagde werkwijze en een niet bijster origineel mechanisme, maar wel moeilijk af te stellen. Ouen vergde het uiterste van zijn vingertoppen.

Het was een erg vermoeiend karwei. Hij legde het fijne, gouden veertangetje neer, liet de loep die in zijn oogholte geklemd zat met een beweging van zijn jukbeen losspringen en stond op. Hij moest even de benen strekken. Hij voelde zich energiek en rusteloos. Naar buiten gaan zou hem goeddoen.

De stoep van het verlaten steegje kronkelde onder zijn voeten; hoewel Ouen eraan gewend was, irriteerde die steelse en huichelachtige manier van doen hem. Hij liep door naar de kant van de weg,